

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

היעלה על הדעת, שהעוצבות המוטסות (שהמצנח הוא סמלן) נהפכו לדבר-מה מאובן, שנכנס למסלול שגרתי, ומפגר את התפתחות הדברים? לכאורה — אין הדבר אפשרי. והנה, קצין אמריקאי מנוסה, לויט-קול' פ' ב' קייס, ומאוד "בתוך הענינים" (משרת במחלקה ל"פיתוח הכוחות" של המטה הכללי בצבא-ארה"ב) טוען נמרצות, כי כך הוא המצב; ולא משום שצנחני היום ומפקדיהם קורצו מחומר מעולה פחות מאלה של האחמול — כי אם משום שדגם מסוים של ארגון ציוד ולחימה מתקרב כבר למיצוי אפשרויותיו. לא רק הגייסות המוטסות-המוצנחים אינם מסוגלים לחרוג מאפיקים, שהיו מהפכניים אתמול, אך בינתיים הפכו כבר למקובלים ביותר; לויט-קול' קייס רואה ביחידות אוריות-מונחתות מהסוג החדש (כלומר, ה"מסוקיות" בעיקרן) חולשות חמורות; ומגבלות (ביכולת ובבטיחות), הטבועות בכלי-הנע אויריים חדשים אלה. אם אמנם שואפים גייסות-האוויר, על כל סוגיהם, להיות כוחות-המחר — כך הוא טוען — עליהם לחרוג קודם-כל מצורות-ציוד, אורח-ציוד ואורח-פעולה שהפכו מסורתיים, להכניס חידושים נועזים ולהתגבר על המגבלות עמן השלימו בכוחו של הרגל. אך יחד עם זאת, יש להגיע לסינתזה כוללת של כל גוני כוח מוטס ונוחת, כך שישלימו זה את זה בהטסה, באספקה, בסיוע טקטי ובלחימה. רק בדרך זו אפשר יהיה להשיג שתי תכונות הכרחיות לתפעול הכוחות המוטסים: גמישות — והתמדה, והללו יעשו אוי לחי-יטוד בצבאות המתחדשים.

מה חידוש הסכמי-ג'דה? אילו פירות יצמיח? אלו הן שאלות לניתוחים ולתחזיות כיום — ולסיכומי-מצב בעתיד. אין כמעט חולק על כך, שההסכם שם קץ למצב הקפוא, ששרר מזה כשלוש שנים במלחמת-האזרחים בתימן ובהרפתקת-ההשתלטות המצרית בדרום-מערבה של ערב. טרם נדע בדיוק מה ילד יום-המחר באזור זה ובזירות האחרות של ערב א-נבאצר וצבאו. אך יש ויש ללמוד ממה שידוע כבר: על מהלך המלחמה בתימן ועל הגורמים והאפשרויות הגלומות בארץ זו, אשר גורלה אולי יתקשר עתה עוד יותר לזה של עיראק, אחרון הבסיסים הבריטיים הגדולים שבמרחב-הערב על נתיב ים-סוף — האוקינוס-ההודי. סקירתו של רס"נ יונה (עמ' 12) מסייעת לנו להתמצא בכל אלה.

כלל גדול בציוני-מלחמה הוא: "מהירות השייטת היא כמהירותה של האויטת שבאניותיה". החלף, כושר, ב"מהירות" (ו"חלשה" ב"איטית") — והרי לך אמת-מידה להערכת תכליתם, ומידת-הצלחתם של אימוני יחידות-מילואים. מן הסקירה שופעת המציאות, שעובדה בידי סרן נסים סולומון מתוך שיחותיהם של מפקדים (עמ' 23), מזדקרת המסקנה הכוללת: פלוגות מאומנות, צוותי נשק-מסייע תכולתיים, מחלקות-שירותים יעילים, מפקדים שהשכליל להבין תפקידם וריעונם ידיעותיהם וכושרם — כל אלה, בצירופם, מוראיים, שעם תום עונת-האימון מצויים גדודים, המסוגלים למילוי משימותיהם כמסגרת אורגנית אחת. ידוע מזמן? נכון, אך בסקירה גם כמה רמזות לכך, כיצד משיגים זאת. ויבורך כל מפקד בצה"ל, אשר יבוא ויוסיף הערותיו והצעותיו כשדפי "מערכות" פתוחים לפניו.

אחד הנודעים שבאנשי-העט של המהפכה הצרפתית כתב, ערב התרח"ש אותה: "מיהו המעמד-השלישי? אתמול — היה הוא. לא-כלום; מחר — יהיה העם כולו". אין עמידרו ב', בנתחו את תאפשרויות הגלומות בהרמ"ש (עמ' 29), מרחיק לכת כל-כך; אך המגמה דומה. אפשר שעיקר הענין שבסקירה זו נובע מן הנסיון אשר נעשה בה להציג את כל גורמיה-הסוד — תעודתו הטקטית של החרמ"ש: ארגונו, ציודו, אורח-לחימתו — בשילוב-גומלין אורגני, כשלמות אחת. הרושם מהצגה זו הוא, כי לפנינו אותו חיל אשר, יותר מכל חיל אחר, מהוה "חינוש-א-עצמו", המאזן בתוכרפניה את כל סוגי התכונות המציינים בדרך-כלל חילות שונים. ודאי, טרם נאמרה ה"מלה האחרונה". המערכת תשמח אם יתפתח בעקבותיה בירור בחוברות הבאות של הירחון.

בפיתוח הצלפות ודאי שרוחו של הצלף היא נכס גדול. בלי רצון עז אין לרכוש מקצוע קשה זה. אך אם לא ינצל הצלף הצעיר את אוצרות-הידע של ותיקים ממנו — יעלה תכופות חרס בידו. אחד הפגעים הקשים במלאכת-הצבא הוא, כי פעמים רבות מדי מתנסים אנשים באותם השגיאות והכשלונות שהיו כבר מנהיגים של קודמיהם. אף שכבר מצאו להם פעם תקנה ופתרונות. כשכל "דור" חדש טורח שוב בהמצאת פתרונות לבעיות ישנות — יש בכך, קודם-כל, בזבוז עצום; ולעתים — אף מקור לאסונות. מדוע יש ענין ב"סיפור" (שהוא למעשה — הנחיה תורתית-מעשית), הקנה קר — ובכל זאת בול? מאת א' אלירז (עמ' 35)? התשובה: משום: שכאן מנסים לחדש את השרשרת, למסור מלקחיו של דור-צלפים מנוסה ל"משמרת-הצעירה" של צלפי צה"ל. אנו מקוים שהרשימה תקלע אף היא אל ה"בול" שלה — תרכוש את תשומת-לבם של צלפי הדור-הצעיר, ואולי תהיה לעזר גם למאמניהם.

